

## Čís. 4931.

**Tím, že dosud samostatná obec, povoláná posledním pořizem za dědičku, byla dříve, než dědictví napadlo, sloučena s jinou obcí, nebylo ve smyslu řu 536 obč. zák. zmařeno její povolání za dědičku.**

(Rozh. ze dne 21. dubna 1925, R I 215 25.)

Pozustalostní soud odmítl dědickou přihlášku rady hlavního města Prahy z toho důvodu, že universální dědic, město Smíchov, neexistuje, zaniknuvši zákonem ze dne 6. února 1920, čís. 114 sb. z. a n. a, nedočkavši se nápadu dědictví, není dědicem (§ 545 obč. zák.) a město Praha, třebaže přijalo dle řu 3 téhož zákona jmění, ústavy a fondy všech s ní spojených obcí, tedy i Smíchova, není dědicem. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že přijal přihlášku rady hlavního města Prahy na soud. Důvody: Soud odvolací nesouhlasí s náhledem prvního soudu. Každé poslední pořizem jest vykládati v intencích zůstavitele a hleděti k tomu, by vůle jeho, pokud možno, byla splněna (§§ 558, 655, 706 a j. obč. zák.). Zůstavitelka v první závěti ze dne 14. února 1918 jmenovala dědicem fond pro zřízení a udržování obecního sirotčince na Smíchově a v druhé ze dne 22. prosince 1920 s poukazem na to, že zatím z tohoto fondu byl usnesením obecního zastupitelstva na Smíchově utvořen a v činnost uveden městský sirotčinec na Smíchově jako obecní ústav pod správou města Smíchova, ustanovila dědicem městskou obec Smíchovskou s tím závazkem, by pozustalostní jmění přijala pro městský sirotčinec a zachovala pro tento městský ústav. Jest správné, že řem 1 zákona ze dne 6. února 1920, čís. 114 sb. z. a n. byly s hlavním městem Prahou sloučeny t. zv. obce předměstské a sousední, mezi nimi i obec Smíchov pod společným jménem »hlavní město Praha«. V tom však nelze spatřovati zánik obce Smíchova, ten by tu byl ve smyslu řu 536 obč. zák. jen tehdy, kdyby obec ta úplně zmizela (třeba nějakou katastrofou); leč ona tvoří dnes součást obce »hlavního města Prahy«, jež stejně jako toto jméno mohla dostati i jméno »Smíchov« nebo mohla býti pojmenována podle některé jiné spojené obce nebo dostati jméno zcela nové a nikdo by jistě netvrdil, v tomto posledním případě, že obce ty přestaly existovati; ony existují dále v obci, v níž byly spojeny a jednotlivé části t. zv. Velké Prahy podržely svá dřívější místní jména, takže se jmenuje část města Smíchova »Praha-Smíchov«; tyto části mají své volené místní výbory, které dle řu 18 zákona ze dne 6. února 1920, čís. 116 sb. z. a n. mají »spolupůsobiti při hospodářství a správě jednotné obce, zejména při správě ústavů, podniků a zřízení sloužících ryze místním účelům«; tím tyto sloučené obce a osady nabývají povahy, jakou mají asi obce místní dle obecního zřízení. Tak jako nezaniká fysická osoba úřadem povolenou změnou jména, nezaniká ani obec. A stejně jako nevádí, pojmenuje-li zůstavitel dědice nesprávným jménem, není-li jen pochyby o totožnosti, nemůže vaditi, označila-li zůstavitelka obec, totiž Smíchov, třebaže již zákon ze dne 6. února 1920, čís. 114 sb. z. a n. dle ustanovení řu 18 v době zřízení dovětku ze dne

22. prosince 1920 nabyl účinnosti, jen když je jisto, že obec, která přejala veškeré funkce, jmění, ústavy a nadace dříve samostatné obce Smíchova, je nyní přihlašující se k dědictví hlavní město Praha.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

### D ů v o d y:

Lze plně souhlasiti s názory, vyslovenými v napadeném usnesení. Stěžovatelka na podporu svého opačného náhledu, že spojením obce s jinou obcí utvoří se nová obec jakožto nový právní podmět za současného zániku dříve samostatné obce, odvolává se na zákon ze dne 6. února 1920, čís. 114 sb. z. a n., zejména na jeho ustanovení §§ 1, 3, 16—18 a na vládní nařízení ze dne 11. ledna 1923, čís. 7 sb. z. a n., vyvozujíc z nich, že městská obec smíchovská přestala sloučením trvati jako právní podmět, nedočkala se nápadu dědictví a nastal proto případ Šu 536 obč. zák. Tyto vývody jsou pouze potud správný, že sloučením pozbyla městská obec smíchovská svou dřívější politickou samostatnost. To však neznamena, že obec pražská, v níž městská obec smíchovská splynula, nenabyla ze závěti zůstavitelky dědictvého práva. Předpis §§ 536 a 809 obč. zák. mluví pouze o úmrtí dědice před zůstavitelem. Městská obec smíchovská přestala býti samostatnou politickou obcí v posavadním svém útvaru, avšak tvoří nadále součást Velké Prahy. Dle Šu 1 cit. zák. čís. 114/1920 vylučuje se ze svého posavadního okresu a slučuje se s hlavním městem Prahou v jednu obec pod společným jménem »hlavní město Praha« a dle Šu 3 přechází veškeré jmění a obecní statek, ústavy a fondy připojených obcí, veškerá jejich práva i závazky na hlavní město Prahu. Podle Šu 3 vládn. nař. čís. 7/1923 podrží dosavadní místní výbory svou působnost, pokud nebudou nově zvoleny a ustaveny místní výbory v obvodech určených dle Šu 1 nař. Nelze tu tedy mluvit o takovém zániku právnické osoby, jak jej má na zřeteli § 536 obč. zák., nýbrž obec smíchovská byla toliko spojena a splynula s posavadní obcí pražskou i se všemi svými ústavy, zejména také se sirotčincem, o němž se mluví v dodatku k závěti ze dne 22. prosince 1920. Nikdo nebude tvrditi, že touto změnou v obvodu a pojmenování zanikla též obec pražská. Proto i městská obec smíchovská, dříve tro sebe existující, trvá dále ve sloučené obci »hlavního města Prahy«, neb »sjednocené obce pražské« jako její součást. Správně poukázala druhá stolice ve svém usnesení na to, že zákon všude podporuje snahu po zachování platnosti a splnění poslední vůle. V době, kdy zůstavitelka ustanovila obec smíchovskou dědicem svého jmění, nabyl již zákon ze dne 6. února 1920, čís. 114 sb. z. a n. účinnosti, a městská obec smíchovská byla tedy patrně dle poslední vůle ze dne 22. prosince 1920 ustanovena dědičkou v tom právním útvaru, jak ho tento zákon určil. Právní vůli podáním dědictvé přihlášky nemůže vyjádřiti pouze dědic, jenž v době úmrtí zůstavitelova již vůbec neexistoval. Ale sloučením více obcí nově utvořená obec může tuto právní vůli projevit za dřívější samostatnou obec, která s ní splynula, a v ní dále, ovšem pouze jako součást trvá. Zůstavitelka zmiňuje se ve svém dodatku k poslední vůli ze dne 22. prosince 1920 o změnách nastalých mezitím v útvaru

české vlasti i o tom, že mezitím také z bývalého sirotčího fondu se utvořil a v činnost byl uveden městský sirotčinec na Smíchově jako obecní ústav pod správou města Smíchova stojící, a proto k uvarování všech pochybností o své pravé poslední vůli činí dodatek, že ustanovuje za dědice po sobě městskou obec Smíchov s tím závazkem, aby zděděné jmění přijala pro městský sirotčinec na Smíchově a pro tento obecní ústav zachovala co nadaci pod názvem »Nadace manželů Josefa a Anny Z-ových a Františka C-a (prvého manžela)«. Z toho vysvítá zřejmě příkaz, že poslední vůle zastavitelky má a může býti splněna i za změn nastalých v politickém útvaru obce smíchovské, ostatně zůstavitele již známých, protože nastaly ještě před jejím úmrtím a před zřízením této poslední vůle. Kdyby tedy dědičkou byla ať městská obec smíchovská, ať sloučená obec hlavního města Prahy, vždy musí zděděné jmění přijati pro městský sirotčinec na Smíchově a je zachovati jako nadaci, nikoliv je si podržeti pro sebe. Městský sirotčinec na Smíchově trvá, správu jeho vede nyní obec pražská, v jejíž novém rozšířeném obvodu trvá dále i obvod dříve samostatné obce smíchovské. Nemůže tedy býti nejmenší pochyby o pravé vůli zastavitelky, kteráž svého dědice, městskou obec smíchovskou, v dodatku k závěti pojmenovala pouze tak, jak to bylo i po provedené změně všeobecně běžným.

#### Čís. 4932.

**Pohledávku přikázanou mu právoplatně k vybrání, vymáhá věřitel vlastním jménem.**

**Nedostatek potvrzení o právní moci (§ 9 ex. ř.) není pouhou formální vadou (§§ 84, 85 c. ř. s. a § 78 ex. ř.), nýbrž nedostatkem hmotného předpokladu pro vymožení exekuce.**

(Rozh. ze dne 21. dubna 1925, R I 249/25.)

Soud první stolice povolil ku vydobytí peněžité pohledávky exekuci na movitosti, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### Důvody:

Stěžovatelovo tvrzení, že k exekučnímu návrhu připojil právoplatné usnesení okresního soudu ze dne 28. srpna 1924 v prvopise, jest sice správným, jenže stěžovatel přehlíží, že, když navrhoval povolení exekuce u okresního soudu, bylo podle §u 9 ex. ř. jeho povinností, aby si na řečeném usnesení opatřil potvrzení, že usnesení to nabylo právní moci, což se však nestalo. Rekursní soud tedy uznal zcela správně, že stěžovatelem navrhovaná exekuce neměla býti povolována a to pro tento nedostatek. Jinak arcí nelze sdíleti právní názor rekursního soudu, že byl stěžovatel podle §u 308 ex. ř. jedinež oprávněn, vymáhati ku vybrání mu přikázanou pohledávku pouze v zastoupení svého dlužníka Antonína Sch-a, neboť tento právní názor nemá opory v předpisu §u 308 ex. řádu. Po právoplatném přikázání pohledávky k vybrání uplatňuje